

Sygn. akt I C 390/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa Starosty (...) w Ś.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowo Produkcyjnemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.

o z a p ł a t ę

I. zasądza od strony pozwanej Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowo Produkcyjnego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. na rzecz powoda Skarbu Państwa Starosty (...) w Ś. kwotę 3.054,25 zł (słownie: trzy tysiące pięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia pięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.354,25 zł od dnia 1 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty, od kwoty 700 zł od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. postanawia umarzyć postępowanie w pozostałym zakresie,

III. zasądza od strony pozwanej Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowo Produkcyjnego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. na rzecz powoda Skarbu Państwa Starosty (...) w Ś. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronie pozwanej Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowo Produkcyjnemu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 153 zł tytułem opłaty sądowej, od której powód był ustawowo zwolniony.

Sygn. akt I C 390/15

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa Starosta (...) w pozwie z dnia 3 października 2014 roku skierowanym przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowo Produkcyjnemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. domagał się zasądzenia kwoty 4.708,50 zł tytułem opłaty za użytkowanie wieczyste za lata 2013 i 2014 w kwotach po 2.354,25 zł z za każdy rok z odsetkami liczonymi od powyższych kwot od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty i od 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Domagał się ponadto zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego. Po doręczeniu powodowi sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, powód pismem z dnia 13 marca 2015 roku cofnął pozew o kwotę 1.654,25 zł wobec spełnienia przez pozwaną w dniu 29 listopada 2014 roku świadczenia w tym zakresie.

Pozwana - Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowo Produkcyjne (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. reprezentowana przez prezesa zarządu uznała żądanie pozwu w kwocie, jakiej domagał się powoda po ograniczeniu

żądania to jest w kwocie 3.054,25 zł z odsetkami i wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu z uwagi na brak środków na ich poniesienie w chwili obecnej oraz zamiar sprzedaży lub wynajęcia firmy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Aktem notarialnym z dnia 17 lipca 2009 roku Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowo Produkcyjne (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. przeniosła na pozwaną Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowo Produkcyjne (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji w Ż. prawo użytkowania wieczystego do dnia 5 grudnia 2089 roku nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o powierzchni 0,4139 ha położonej w Ż. przy ulicy (...) z prawem własności posadowionej na niej hali przemysłowej stanowiącej odrębną nieruchomość, objętą księgą wieczystą Kw Nr (...). Strony oświadczyły do aktu, że wydanie nieruchomości już nastąpiło.

Dowód: akt notarialny – k. 10 – 14

Pismem z dnia 21 września 2009 roku powód zawiadomił pozwanego o wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste obowiązującej od 2010 roku, podając sposób wyliczenia tej opłaty i jej wysokość – 2.354,25 zł.

Dowód: zawiadomienie – k. 9

Powód wezwał pozwanego do zapłaty należności za 2013 r. w kwocie 2.354,25 zł pismem z dnia 14 listopada 2013 r., wyliczając odsetki za zwłokę na dzień sporządzenia wezwania w kwocie 191,87 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 7, dowód doręczenia – k. 8

Powód wezwał pozwanego do zapłaty należności za 2014 r. w kwocie 2.354,25 zł pismem z dnia 28 sierpnia 2014 r., wyliczając odsetki za zwłokę na dzień sporządzenia wezwania w kwocie 124,10 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 5, dowód doręczenia – k. 6

W dniu 29 listopada 2014 roku pozwana dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.654,25 zł, oznaczając na przekazie należność jako opłatę za 2012 rok. Należność została zaksięgowana jako część zaległej opłaty za 2014 rok, zgodnie z doręczonym powodowi potwierdzeniem realizacji operacji wystawionym przez (...) Bank S.A. Oddział w Ś.. W potwierdzeniu doszło do przekłamania polegającego na wpisaniu roku 2014 zamiast 2012.

Dowód: kopia potwierdzenia wpłaty – k. 35, potwierdzenie realizacji operacji - k. 42

W wyniku powyższej wpłaty powód przesłał pozwanej potwierdzenie salda należności, w którym wykazał, że pozwana zalega z płatnościami opłat za użytkowanie wieczyste: za 2012 rok w kwocie 1.654,25 zł, za 2013 rok w kwocie 2.354,25 zł i za rok 2014 w kwocie 700 zł (po zaliczeniu wpłaty kwoty 1.654,25 zł z dnia 29 listopada 2014 r.)

Dowód: potwierdzenie salda należności – k. 36

Sąd zważył:

Bezspornym jest, że pozwana była zobowiązana do uiszczenia opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego gruntu, gdyż na podstawie aktu notarialnego prawo to nabyła.

Obowiązek pozwanej jako użytkownika wieczystego gruntu uiszczania opłat za użytkowanie wieczyste wynika z art. 238 k.c., stanowiącym że wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną.

Szczegółowo obowiązki użytkownika wieczystego uregulowane są w ustawie z dnia z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2014.518 j.t.)

Zgodnie z przepisem art. 71 ust. 1 tej ustawy za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Natomiast w myśl art. 71 ust. 4 opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

Kwestię wysokości opłat reguluje przepis art. 72 ust 1 i 3 powołanej ustawy. Zgodnie z nimi opłaty z tytułu użytkowania wieczystego ustala się według stawki procentowej od ceny nieruchomości gruntowej, a wysokość stawek procentowych opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana i wynosi za pozostałe nieruchomości gruntowe - 3% ceny.

Ponadto stosownie do art. 77 ust. 1 wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej podlega aktualizacji nie częściej niż raz na 3 lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Zaktualizowaną opłatę roczną ustala się, przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej, od wartości nieruchomości określonej na dzień aktualizacji opłaty.

Powód zawiadomił pozwaną o zaktualizowanej kwocie opłaty rocznej obowiązującej od stycznia 2010 roku. Ponadto wzywał pozwaną do zapłaty, jakkolwiek obowiązek uiszczenia opłaty w terminie wynika z powołanych wyżej przepisów.

Pozwana nie kwestionowała ani wysokości ani zasadności zmodyfikowanego pismem z dnia 13 marca 2015 roku żądania. Uznała powództwo tak co do zasady jak i co do kwoty żądania.

Przepis art. 213 § 2 kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W okolicznościach sprawy uznanie pozwu przez pozwaną należyście reprezentowaną było dopuszczalne w świetle powyższego przepisu.

Pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu w orzeczeniu kończącym z uwagi na jej trudną sytuację ekonomiczną.

Wobec uznania pozwu i braku przesłanek do przyjęcia, by sytuacja pozwanej uzasadniała zwolnienie jej od kosztów, orzeczono o obowiązku ich poniesienia na rzecz powoda, zgodnie z regułą określoną w art. 98 k.p.c. , w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Sytuację pozwanej w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych i obowiązku ich uiszczenia reguluje ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Stosownie do art. 103 tej ustawy sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Warunku tego pozwana nie spełniła.

Ponadto w myśl art. 113 ust. 1 powyższej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Powyższe stanowiło podstawę obciążenia pozwanej obowiązkiem uiszczenia opłaty sądowej, od której powód – Skarb Państwa był zwolniony.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.